

DANZAD, DANZAD, MALDITOS

18 de juliol de 2010
Josep Cónsola

“Danzad, danzad, malditos” és la lliure traducció al castellà de la pel·lícula de Sydney Pollack *They Shoot Horses, Don't They?* realitzada al 1969, basada en una història durant la Gran Depressió, any 1929 i següents. Ens mostrava un seguit de gent desesperada per manca de recursos que l'únic que els hi quedava era participar en interminables concursos de ball per entretenir als que encara disposaven de feina o diners durant els quals almenys els hi donaven menjar de franc. Si deixaven de ballar també s'acabava el menjar.

Avui en la Espanyeta, com diria Carlos Rojas, una multitud ha ballat pels carrers celebrant, diuen, el triomf de la selecció espanyola de futbol, han ballat els sense feina ni recursos, els que senten “orgullo de ser españoles”, els que només ingressen 425 euros al mes provinents del fons per a pobres de solemnitat que té funcionant el sacrosant regne d'Espanya.

A diferència de la pel·lícula de Pollack han ballat també, reservadament, en grans mansions i hotels de luxe els que s'han enriquit i continuaran fent-ho sota el mantell protector de la Federación Española de Fútbol, de la FIFA, de les multinacionals de vestuaris esportius, de les cadenes de televisió, dels agents de compra i venda de persones jugadores de pilota, etc.

I mentrestant la Espanya, per fi se sent “dominadora” d'alguna cosa o d'algú després d'haver perdut el domini directe (que no indirecte) de milions d'éssers d'altres latituds.. Ha estat a través del “Deporte”, en majúscula, dels “deportistas” en minúscula, que parafrasejant a Rafael Sánchez Ferlosio diu d'ells que *“renuncian literalmente a la felicidad corporal y sacrifican su cuerpo a la satisfacción emulativa de un agonismo lúdico, que al fin remite a la dominación”*.

Ben bé podem dir com a la pel·lícula: “Danzad, danzad, malditos” que mentre vosaltres no podeu pagar la hipoteca del vostre pis i teniu feina per arribar a fi de mes els esportistes-soldats del regne d'Espanya s'embutxaquen cada un d'ells 600.000 euros.

Com també podem dir “Danzad, danzad malditos” súbdits de la corona mentre feu onejar parracs amb àligues imperials impregnades d'alcohol per acontentar les calaveres que enterrades xiuxiuegen encara : “una, grande y libre”.

Balleu mentre els soldats-diputats estan a punt de trencar en mil trossos el sistema públic de pensions, mentre els soldats-sindicalistes s'agenollen davant els plans “anti-crisi”.

Balleu i consumiu pa i circ al mateix temps que formeu part de l'espectacle com si es tractés de titelles que feu riure als que mouen els vostres fils.

Balleu, fins acabar sense alè..

Sortosament molts no hem ballat, hem après, un cop més, al carrer, que la identificació dels explotats amb els explotadors “mediante el deporte” és un negoci que dóna més interès que l’especulació financera. També hem après, un cop més, que pot xafar tan una bota amb claus d’un futbolista com una bota militar, almenys la memòria ens trasllada a Argentina de 1978 on el triomf de la seva selecció futbolera i els crits patrioters van ofegar durant un temps els crits dels torturats.

Ací, darrera d’un sentiment nazional-patrioter català es pretén donar el missatge de que sense “jugadors catalans” no hagués estat possible el triomf de la selecció espanyola. Davant d’això hauríem de contestar que no hi ha jugadors catalans, hi ha professionals multimilionaris adscrits a unes organitzacions esportives radicades a Catalunya cridats a defensar “los colores de la patria” a canvi d’una substanciosa recompensa econòmica.

Ara queda respondre a una pregunta: Com es diuen els que a canvi de diners “lluïten” sota qualsevol bandera?

Senzillament busqueu al diccionari.